

jure amižić

duško kečkemet

izložba tapiserija
umjetnički salon
split
17. 5 — 2. 6. 1974.

Tapiserija kao suvremeni likovni izraz pojavljuje se u nas u posljednje vrijeme usporedo sa sve masovnijim amaterskim vezenjem na tvornički pripremljenim predlošcima, uglavnom prema slikama »velikih majstora« iz prošlosti, što već u osnovi vodi kiču. Nasuprot ovim amaterskim pokušajima, tapiserija traži vlastiti moderni izraz, ali ujedno slijedi tradiciju tkanja i vezenja, koja je oduvijek, od srednjega vijeka nadalje, bila u našoj sredini osobito bogata. Štoviše, bogatstvo povijesnog izvora, iz kojega se mogu crpiti raznolika nadahnuća (tehničke, materijala, kompozicije, boja, motiva i sl.), pridonijelo je bogatstvu suvremenog izraza, pa i afirmiranju naše suvremene tapiserije u svijetu.

I Jure Amžić, Splićanin i nekadašnji dak splitske Škole za primijenjenu umjetnost, a zatim zagrebačke Akademije, pošao je jednim ispravnim putem: raditi u suvremenom duhu, bez konzervativnih ustupaka, ali crpeći ideje iz bogate kulturne baštine, naročito one folklorne dalmatinskog kontinentalnog sela, iz kojega je ambijenta i autor potekao.

Jer iako je ta folklorna baština Dalmatinske zagore osobito bogata u obradi tekstila, ipak je malo suvremenih umjetnika poseglo za tim izvorom.

Amžićevi folklorni motivi nisu nametljivi, nego se diskretno uklapaju u suvremeni i individualni autorov likovni govor. Oni su prepoznatljivi u prvom redu u strukturi gruboga tkanja i prevladavajućih smeđih, crvenih i crnih tonova, kao na seljačkim koporanima od raše, ili na prigušeno šarenim pregačama dalmatinskih seljanki. Često je i oblikom kompozicije asociran oblik kabanice, pregače ili nekoga drugog dijela odjeće, ali dekorativna i likovna strana uvijek prevladavaju nad folklorom.

Osim samome tkanju, Amžić posvećuje naročitu pažnju »punoći« tapiserija, gotovo bismo rekli njihovu volumenu, koji postiže reljefnim oblicima od mekana vunenog

vlakna, ili drvenim tordiranim dodacima, zatim pletenicama, što sve asocira slične motive na spomenutoj folklornoj odjeći. Amižić ne forsira tekstil, ne pretvara ga u sliku, u skulpturu. Glavnu vrijednost izvlači iz njegova podatnog materijala. On razlikuje tvrdoću njegova tkanja i mekoću njegovih vunjenih vlakana, često oblikovanih poput velikih ruža. I jednostavnu ali naglašenu simboliku crpi autor iz iste folklorne baštine, tek je obogaćuje vlastitom ekspresijom, čime daje osebniji pečat svojim radovima. Nakon prošlogodišnje izložbe u Trstu, ovo je prva samostalna izložba Jure Amižića u nas, a uvjereni smo da ćemo još često imati prilike sresti se s njim.

vasko lipovac

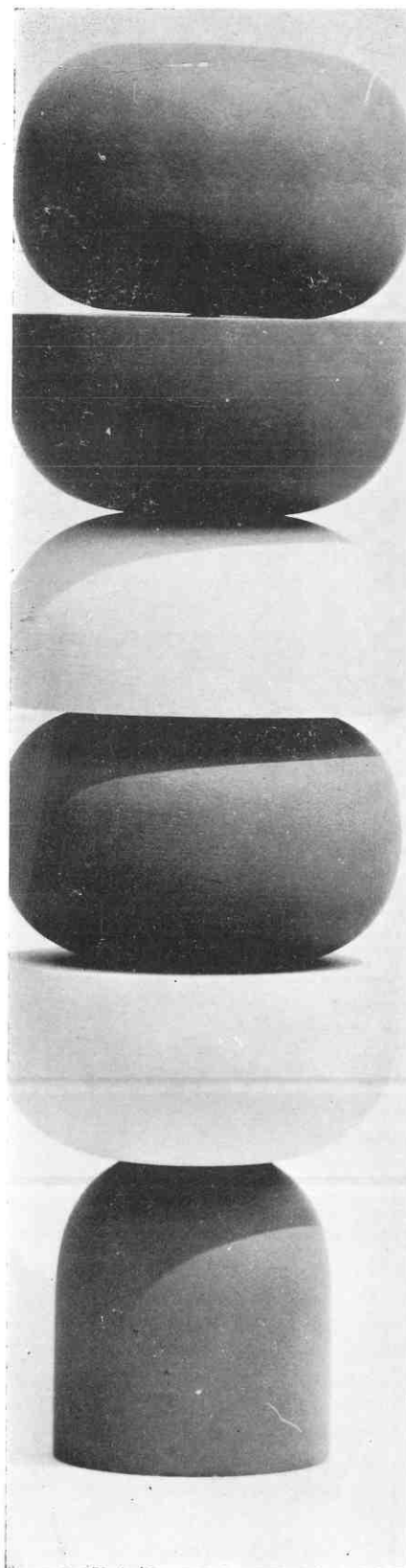
izložba objekata-skulptura

umjetnički salon

split

6 — 18. 6. 1974.

duško kečkemet

Značajka je stvaralaštva Vaska Lipovca, slikara, grafičara i kipara, neprestano traženje novih likovnih izraza, usavršavanje likovnih tehnika i prodiranje likovnim stvaralaštvom u sve sredine svakodnevnog života. Lipovac osluškuje puls suvremenog ritma života, suvremenih zahtjeva i mogućnosti, i prilagođuje tehniku i način rada različitim potrebama, zadržavajući uvijek svoj osoben likovni izraz, svoj prepoznatljiv stil. On, koji u svom malom zabitnom atelieru radi čas na štafelažu, čas na grafičkoj preši, čas na tokarskom stroju, suprotnost je atelijerskom i salonskom shvaćanju umjetnosti. Sretniji je kad ostvari neki hotelski, ugostiteljski ambijent, ili pridonese oblikovanju eksterijera, nego kad izloži niz slika ili skulptura u umjetničkom salonu.

I ova je izložba rezultat takvog njegova shvaćanja umjetnosti i takvih nastojanja. Izložene skulpture, i one malih dimenzija, u obliku makete, i one konačnih golemih dimenzija, sastoje se od krajnje pojednostavnjenih volumena, geometrijski oblikovanih kugla, polukugla, kubusa, s kriškastim izrescima ili punih oblika. Modeli su od drveta, a velike skulpture odlivene u plastičnim masama, obojene ili oblagane plastičnom žbukom radi postizanja željenih efekata površine. U prvi mah je jasno da cilj ovih Lipovčevih skulptura-objekata nije rješavanje nikakvih složenih problema, nikakva sadržajna ili idejna deskripcija, nego jednostavno traženje ljepote oblika volumena u prostoru i harmonije međusobno povezanih volumena u zajedničku kompoziciju. U autorovu stvaranju kao da neprestano otkrivamo čin igre, kombiniranja, iznenađenja. On i ne daje isključiv i konačan oblik tim svojim kombinacijama volumena, nego dopušta različita rješenja, čak i individualne intervencije korisnika. U tome je živost i fleksibilnost njegovih objekata, a ujedno human i prislan odnos povjerenja prema onima kojima su skulpture namijenjene.